

Отрута. Казки королівств

КУПИТИ

Книга третя серії «Казки Королівств» від Сари Пінборо «Отрута» — яскрава інтерпретація історії про Білосніжку, яка поєднує елементи класичної казки та сучасне бачення характерів персонажів, їхніх мотивів і світогляду.

У королеви Ліліт є все, чого може бажати жінка: влада, молодість і краса. Але вона нещаслива у шлюбі із жорстоким королем. Її мучить, що вона живе в тіні своєї падчерки. Білосніжка в цій версії казки — зовсім не лагідна принцеса, а норовлива дівчина, яка не хоче одружуватися та приймає власну сексуальність. Вона добра й щедра, розкута, а це не відповідає очікуванням суспільства. І платить високу ціну за свободу своєї чуттєвості.

Повітря і земля.
Світло і темрява

— Вона занадто доросла для подібного прізвиська, — сказала королева. Вона стояла біля вікна королівської спальні, дивлячись вниз на внутрішній двір. Промені ранкового сонця падали на землю, проте повітря було ще прохолодним. Вона здригнулася. — Їй слід почати поводитися як леді. Як принцеса.

— Вона ще молода і має достатньо часу, щоб подорослішати. Та й взагалі, — король засміявся сміхом, наче народженим вибухом у надрах землі. — Ти ж сама його їй дала! — Він витяг себе з ліжка, ступаючи важкими кроками. Він сам був важким. І ставав дедалі важчим. Вона вийшла заміж за ненажеру.

— Не така вже вона й молода. Лише на чотири роки молодша за мене, — пробурмотіла королева.

Позаду неї пролунав звук рідини, що ллється на кераміку, і вона в тисячний раз зловила себе на думці, що він міг би проявити хоч крихту пристойності й справляти потребу в іншій кімнаті.

— Я просто мимохідь зауважила, що вона бліда. То був не комплімент, а жарт. — Її тихі слова залишилися непочутими, бо чоловік продовжував гучно справляти природну потребу. — Та це було давно, — з гіркотою в голосі прошепотіла вона.

Королева спостерігала, як далеко внизу молода жінка злізла з коня. Вона була одягнена в коричневі бриджі і їхала верхи, розставивши довгі ноги, як чоловік. Сорочка на ній сиділа вільно, але від подуву легкого вітерцю вона прилипла до стрункого тіла, підкресливши пишні груди та плоский живіт. Густе чорне волосся спадало їй на плечі, і коли вона передала поводи жеребця конюху, то перекинула набік свою темну гривку, яку осяяли сонячні промені. Вона всміхнулася і доторкнулася до руки хлопця. Вони пожартували, від чого дівчина вибухнула сміхом. Вишнево-червоні губи.

Бліда шкіра з легким рум'янцем на щоках. Блискучі фіалкові очі. Втілення кліше в людській подобі. Така вільна. Така безтурботна.

Королева стиснула губи:

— Не варто їй зрання їздити верхи лісом. Це небезпечно. І не слід їй їздити верхи, одягненою як звичайний хлопець.

— Усі в королівстві знають, хто така Білосніжка, — зауважив король. — Ніхто не наважиться їй зашкодити. Ніхто не захоче цього. Вона схожа на свою матір, її всі люблять.

У його голосі не відчувалося ніякого докору. Колючий коментар було сказано ненавмисно, але однаково він боляче вразив. Свята покійна дружина. Прославлена красива донька. Королева злегка скривила губи.

— Вона має думати про шлюб. Про те, щоб знайти собі гідну партію.

Стоячи внизу, Білосніжка лагідно поплескала коня по задній частині, перш ніж юний слуга повів його геть, а потім розвернулася і попрямувала до замку. Від раптового усвідомлення, яке може виникнути у миші, коли над нею пролітає сова, дівчина підняла погляд і зустрілася очима зі своєю мачухою. На мить її усмішка здригнулася, а потім вона підняла руку, щоб привітатися. Королева не відповіла на її жест, і Білосніжка опустила руку.

Королева замислилася, який вигляд мала звідти, знизу. Чи виблискувало її світле волосся на сонці? Чи вона була лише обуреним привидом — тінню на склі? Вона стиснула свої витончені щелепи. Дівчина зникла з поля зору, але королева й далі зцілювала зуби. Вони більше не можуть обидві залишатися в цьому замку. Для неї це було нестерпно. Королева залишилася стояти на місці, дивлячись у вікно, а за кілька митей до неї підійшов король і став позаду.

— Ще так рано, — сказав він, притискаючи своє гладке тіло до її спини. Чоловік обхопив її руками за талію і притягнув ближче до себе, а потім просунув свою руку між тасьмами її нічної сорочки, намагаючи груди. Королева відчула його шорсткі пальці на своїй ніжній шкірі — дотик, як у солдата. Вона дозволила йому пестити себе.

— Нам слід повернутися в ліжко, — гаряче прошепотів він їй на вухо. — Ти ж знаєш, що завтра я знову вирушаю на війну. — Він потягнув її від

вікна, засунувши одну руку їй під одяг, а другою розв'язував бантики, що тримали його разом. — Покажи мені, як сильно ти сумуватимеш за мною.

Нарешті королева відвернулася від вікна і повернулася до короля. Його погляд вже був затуманений, і від цього вона посміхнулася. Для того щоб довести його до такого стану, вона доклала небагато зусиль. Покійна дружина короля, можливо, була дуже коханою, але вона ніколи не мала над ним такої влади. Вона ніколи не усвідомлювала, що її чоловік був ненажерливим у всьому або що всі чоловіки хотіли більшого, ніж просто смачної їжі на столі та гострих відчуттів на полі бою. Насправді вони хотіли гострих відчуттів і в спальні.

Вона штовхнула короля на ліжко і закінчила те, що той почав робити. Її нічна сорочка сповзла на підлогу, і королева стояла перед ним гола. Жінка всміхнулася і зробила крок уперед, доторкнувшись своїми губами до його губ, дражнячи його, а потім опустила на коліна. Вона подивилася йому в очі — у неї був розпусний та зухвалий погляд, а в нього — безсилий та сповнений бажання. Тривога всередині неї зникла. Він був її маріонеткою. Можливо, король кохав свою покійну дружину більше, ніж її, але кохання не мало жодного значення. Їй було байдуже, як сильно він її любить, важливіше було те, що він її жадає. І хоча чоловік пестив її грубо та брутально, вона навчилася догоджати йому краще, ніж будь-хто інший, зокрема її покійна попередниця. Король називав її своєю водяною відьмою, бо якщо колись існувала Володарка Озера, то вона мала б бути схожою на неї, його нову королеву, яка так причарувала його. І хоча він їй у батьки годився, жінка розуміла, яку владу це їй давало. Чоловіки були ницими. Ними було легко керувати. Король був її маріонеткою, і вона хотіла, щоб так воно й залишалось. Королева загартувала своє серце і провела тонкими пальцями по його стегнах, так що її червоні нігті злегка подряпали його шкіру.

Він здригнувся. Вона нахилилася вперед і подразнила його кінчик своїм язиком.

— Ти така красива, — прошепотів король.

«Так, — подумала королева. — Так, я красива!»

В уяві мимоволі виникло обличчя Білосніжки, і жінка обурено відігнала цю думку, взявши його член до рота.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ